

kendskab, sådan at andre, der har tanke på det samme, kan blive afskrækket fra at gøre det?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er jo vanskeligt i en sag som denne her. Man skal finde den rigtige balancegang, hvor hensynet til retshåndhævelsen – den præventive effekt, som fru Elisabeth Arnold talte om – skal veje tungt, men det skal jo også hensynet til de mennesker, for hvem det er et spørgsmål om, hvordan resten af deres liv skal forme sig.

Jeg skal ikke gå ind i en nærmere konkret vurdering af den besvarelse, som integrationsministeren har afgivet, hvor man gennemgår Udlændingestyrelsens eksempler. Jeg har blot, og det vil jeg gerne gentage, sagt, at jeg synes, at det er nogle gode, saglige og lødige argumenter, som integrationsministeren kommer med for, hvorfor der ikke er indgivet politianmeldelse i de konkrete sager, der gennemgås i besvarelsen af spørgsmålet på L 6.

Men det forhindrer jo naturligvis ikke en person, som har været udsat for tvang, i at indgive en politianmeldelse. Jeg tror, at fru Elsebeth Gerner Nielsen efterlyste, hvorfor der så ikke sker de her politianmeldelser. Det vil der jo også være mulighed for, hvis man føler, at det er det, man har behov for. Det, der jo er spørgsmålet, er, om det er det, man i de konkrete sager ønsker at gøre.

Så kommer man selvfølgelig til den anden del af det. Det er strafforfølgningssagen. Og der må jeg jo sige, at som udlændingeloven er skruet sammen, er der jo tale om, at såfremt der bare kan sås tvivl om, hvorvidt et ægteskab er indgået frivilligt eller ej, kan man give et afslag, hvorimod spørgsmålet om at blive straffet kører efter nogle andre principper. Det er nemlig det almindelige princip i dansk strafferet om, at tvivlen skal komme den tiltalte til gode, og det betyder ikke alene, at anklagemyndigheden har bevisbyrden, men også at anklagemyndigheden skal løfte bevisbyrden på en sådan måde, at der ikke kan rejses rimelig tvivl om den tiltaltes skyld.

I tilfælde, hvor der er tvivl om, hvorvidt en person har tvunget en anden person til at indgå ægteskab, kan den pågældende altså ikke straffes herfor. Det skal selvfølgelig også med i den samlede afvejning af, at det er to vidt forskellige typer retsstilling, vi her taler om.

For så vidt angår fru Elsebeth Gerner Niensens første spørgsmål, hvor jeg mente, at der var et spørgsmål, der gik på forskellige definitioner af tvangsægteskaber, så kan jeg simpelt hen ikke

gennemskue, hvor de forskellige definitioner skulle være, men fru Elsebeth Gerner er velkommen til at spørge om det igen.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Sådan som jeg forstår det, må der jo være to forskellige definitioner af et tvangsægteskab, et som udlændingemyndighederne opererer med, og et som de myndigheder, der har ansvaret for straffelovgivning, opererer med, og det kan jeg ikke forstå er hensigtsmæssigt.

Hvis et ungt par har fået afslag på ægtefællesammenføring, fordi der er tale om et tvangsægteskab, så har jeg indtil nu forstået det på den måde, at det så også var et tvangsægteskab i forhold til straffelovgivning.

Kl. 15.20

Jeg har jo selv været bange for, at vi havde et problem i forhold til straffeloven, nemlig at vi ikke havde en konkret paragraf vedrørende tvangsægteskaber, men justitsministeren har tidligere sagt, at det ikke er et problem. Den problematik lader vi altså ligesom ligge.

Så det, jeg spørger om, er: Er det ikke problematisk, at der åbenbart er to definitioner, og vil justitsministeren gøre noget for at rette op på det forhold, så der altså ikke er forskel på, hvad der er tvangsægteskab ovre hos udlændingemyndighederne, og hvad der er tvangsægteskab i Justitsministeriet? Det var det ene spørgsmål.

Det andet, som jeg ikke syntes, at jeg fik svar på, er: Hvad er årsagen til, at det er udlændingemyndighederne, der selv skal vurdere, om der er tale om et strafferetligt forhold? Er udlændingemyndighederne klædt på til det? Er det ikke normalt politiet, der foretager en sådan vurdering?

Margrete Auken (SF):

Jeg er ikke vant til at arbejde med de sager her i Retsudvalget og sidder bare måbende og hører, at vi åbenbart har en retsikkerhed, som siger, at hvis man har mistanke om noget, så kan man få et så dramatisk indgreb, som det jo faktisk er, når man får nægtet familiesammenføring. Det er jo et ganske dramatisk indgreb. Hvis nu det ikke er rigtigt, at der er tale om tvangsægteskab, så er det jo voldsomt at nægte det.

Men hvis man så mener, at der er den alvorlige forbrydelse på spil, som et tvangsægteskab er, så synes jeg også, at man skylder at få det retsforfulgt, ellers havner man jo i fuldstændig kafkaske tilstande. Og hvis man siger, at det er op til de unge mennesker selv at anmelde det, så